

at kræve godkendelse fra ministeren, uanset om dette måtte følge af styrelseslovens regler.

Stk. 2 indeholder hovedreglen om ekspropriation af ejendom eller servitutter til fordel for offentlige forsyningsanlæg, jfr. 1926-lovens § 6, stk. 1, nr. 3, og KF § 8, stk. 1. Ordet „jordafståelser“ i 1926-lovens § 6, stk. 1, nr. 3, forstås i praksis som „ejendomsafståelser“. Forslagets § 14, stk. 2, omfatter i og for sig alle ekspropriationer til brug for offentlige vandforsyningsanlæg; med hensyn til ekspropriation af beskyttelsesservitutter findes dog særlige regler i forslaget § 42. *Bestemmelsen omfatter også ekspropriation til påregnelige fremtidige udvidelser af vandforsyningsanlægget.* Man har fremhævet, at reglerne i §§ 2 og 16 i lov nr. 186 af 4. juni 1964 om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3 svarer til KF § 8, stk. 3.

Til § 15.

Bestemmelsen, der er ny, giver nogle hovedbestemmelser om vandindvindings tilladelser til private vandforsyningsanlæg. Bestemmelsen bygger på KF § 9.

Stk. 1, 1. og 2. pkt., svarer til KF § 9, stk. 1, 1. pkt., der — i overensstemmelse med den faktiske udvikling under 1926-loven — giver de private anlæg mulighed for at få tilladelse også uden for de „særlige tilfælde“, der nævnes i 1926-lovens § 1, stk. 2. De private anlæg kan dog kun få tilladelse, hvis indvindingen foretages på — d. v. s. at pumpehus og boreriger ligger på — enten egen grund eller med vedkommende grundejers samtykke på fremmed grund; dette stemmer med forståelsen i praksis af den noget lignende bestemmelse i 1926-lovens § 1, stk. 2. Der vil altså ikke kunne eksproprieres grund til et privat anlægs pumpehus og boreriger.

Stk. 1, 3. pkt., svarer til KF § 28, stk. 2, dog således, at der er givet kommunalbestyrelsen en egentlig godkendelsebeføjelse. Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt kommunalbestyrelsen i denne forbindelse kan stille krav om ændringer af anlægget i brandslukningsøjemed, henvises til bemærkningerne til § 12.

Stk. 1, 4. pkt., svarer til KF § 9, stk. 1, 2. pkt.

Stk. 2 giver hjemmel til at ekspropriere lednings-servitutter til fordel for private anlæg til almen vandforsyning. En sådan hjemmel antages ikke at foreligge i 1926-loven, men har været savnet i praksis. Bestemmelsen svarer i realiteten til KF § 9, stk. 1, 4.-5. pkt. I KF § 9, stk. 1, 3. pkt., foreslås en tilsvarende hjemmel til at ekspropriere beskyttelsesservitutter til fordel for private vand-

værker, hvilket også har været savnet i hidtidig praksis; en bestemmelse herom er optaget i forslaget § 42. Reglerne i §§ 2 og 16 i ekspropriationsloven af 1964 må i og for sig også komme til anvendelse på de nævnte lednings- og beskyttelsesservitutter, men vil i så henseende næppe have praktisk betydning.

Stk. 3, der er nyt, svarer til KF § 9, stk. 2.

Indenrigsministeriet har ikke i lovforslaget optaget nogen regel svarende til KF § 9, stk. 1, sidste pkt., om statstilskud til landvæsenskommissionsbehandling af visse sager om landbrugs- og gartnerivanding, hvortil der ydes støtte efter grundforbedringslovgivningen, idet man finder, at en eventuel ordning i denne retning må gennemføres i forbindelse med grundforbedringslovgivningen. Bestemmelsen i KF § 9, stk. 3, er optaget i nærværende forslags § 38.

Til § 16.

1926-loven byggede med hensyn til landvæsenskommissionernes sagsbehandling på landvæsenskommissionsloven af 1858, men indeholdt dog en række særlige regler i §§ 2, 4 og 5. Overgangen fra loven af 1858 til landvæsensretsloven af 1949 har ikke voldt vanskelighed i praksis.

1926-lovens bestemmelser er videreført i KF § 10 med en række ændringer og udvidelser, der er fundet ønskelige i praksis.

§ 16, stk. 1 og 2, bygger på KF § 10. Man har dog indskrænket bestemmelsen til kun at angå sager om tilladelse til vandindvinding og om ændring eller udvidelse af tidligere givne tilladelser; andre sager — f. eks. sager om erstatning efter § 19, sager efter § 35 og sager om beskyttelse af fremtidige vandforsyningsanlæg — må behandles efter landvæsensretslovens almindelige regler. Man har endvidere udeladt KF § 10, stk. 2 og stk. 4-6, da det ikke kan antages nødvendigt at skærpe reglen i landvæsensretslovens § 19 om en „eventuel“ åstedsforretning derhen, at åstedsforretning altid skal afholdes — det vil formentlig følge allerede af de pågældende sagers karakter, at åstedsforretning næsten altid vil være nødvendig —, og da de pågældende regler i øvrigt er i overensstemmelse med, hvad der allerede må gælde efter landvæsensretsloven. Man har på den anden side, som fremhævet i de almindelige bemærkninger afsnit 2, udvidet kredsen af de myndigheder, der skal underrettes om og indvarsles til møder under sagerne, til også at omfatte amtmanden og eventuelle byudviklingsudvalg og fredningsplanudvalg.

Det vil kun være nødvendigt at give de i stk. 1 nævnte, ret udførlige oplysninger ved sagens behandling i 1. instans, og stk. 1 gælder derfor kun